

вдига ржка противъ освободителя. Ала кога си спомни, че той е повиканъ да отбранява роденъ край! че Добруджа е хищнически откъсната отъ родна земя; че бждащето ще цени кой е кривъ и кой правъ — можщо чувство изпълни гърдитъ му. Петъръ Габара намъри, че всъки, който посъга върху земята на дѣдитъ му е и неговъ врагъ; че противъ врага не бива да се стои съ скръстени ржце. Той схващаше, че въпроса е за животъ или смъртъ. Ако не победишь ще те унищожатъ.

Тогазъ той се вдигна, погледна изъ прозереца и като се вслуша въ затихващата буря, прошепна:

— Ще се бия!

Нѣмаше вече колебание въ душата му. Ала не свѣтѣше въ очитъ му огъня, който искрѣше, кога тръгна къмъ Одринъ. Лицето бѣ бледо и замислено; на челото се мърна сѣнката на тежка скръбъ.

Съзорѣваше се — и той почна да се готви за пжтъ.

* * *

Андрея Поряза оставяше въ главното тилово управление; леля Таня се прибра при жената на Поряза; а Петъръ Габара съ Койка тръгнаха за Шуменъ: — той да предвожда бригада, тя да бжде сестра милосердна. А тамъ въ Шуменъ се очакваше пристигането на Стойко Габара, който бѣ назначенъ за домакинъ на полска болница,

При тръгване на Петъръ Габара оставаше една надежда: да се види поне съ Стойка, та после каквото има да сгава нека дойде. Той знаеше: война е. Всичко става. Бждащето бѣше тѣй смжтно, събитията толкова неочаквано се мѣняха, че никой нищо не би могълъ да предрече.

Настанили се той и Койка въ второкласно купе мълчаха вглжбени въ себе си. Койка, чела въ романи за милосердната сестра, мислѣше какво ѝ предстои.